

Kedves Magyar Barátaim, Tisztelt Európai Polgártársaim!

Gyásznapra gyűltünk össze, jelöletlen tömegsír felett. Az emberi gyengeség, a fékevesztett düh, gyűlölet, irigység és kapzsiság ördögi oltára körül állunk, mely egykor szerető, dolgozó, imádkozó, mulatozó délvidéki emberek csontjait takarja. Európa 2012. Egy szó, egy szám. Hihetetlen, hogy ez ma még így lehet. Pedig így van. Szerbia pedig ott áll az Európai Unió ajtaja előtt. Amíg e jelöletlen tömegsírokon szeméttelap helyett nem lesznek gyönyörű füves-fejfás temetők, Szerbiának nincs helye az Európai Unióban.

Talán azt mondják, kemény beszéd ez. Igen, kemény beszéd, de van ennél keményebb is. Ez pedig egy könyv, melyet magyar is, szerb is, horvát is magáénak tart: az Újszövetségi Szentírás, az a keresztény tanítás, melynek gondolatai, üzenetei illatos magyar és szerb templomokban vasárnapról vasárnapra a tömjén füstjével a hívőkhöz szállnak. Engedjék meg, hogy egy olyan, általában kevésbé emlegetett részt, részeket említsek meg Önöknek, ami talán segít szerbnek is magyarnak is kilábalni, ebből az ördögi, mély lelki szakadékból. Ismerik a naimi ifjú történetét, a római katona történetét, Mária történetét. Anyák, apák fájdalmáról szól. A gyermekét elvesztő szülői fájdalom egyetemes, nincs kijelölő jelzője. Nem fáj jobban a magyar, szerb, örmény, zsidó, német vagy épp ruszin, szlovák, román, orosz anyának, apának. A lélek legborzongatóbb valósága elveszíteni a gyermeket, a jövőt. Jézus is ezért tesz hihetetlen csodát. „Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, csak egy szóval mondd és meggyógyul a fiam!” De csak ott tesz csodát, ahol hit is van, hit a szeretet evangéliumában. Van-e ilyen erős hit itt Délvidéken. Vajon az Evangélium Jézusa felkeresné-e a Vajdaságot e hit kapcsán? Jézus, a keresztény Európa Jézusa elé tudna-e menni szerb és magyar és horvát és ruszin és román és szlovák? Nem mindenki azt mondaná, hogy Uram, ők nem méltók, Uram az én fájdalmam nagyobb. Legyünk őszinték magunkhoz, bizony így mennénk a képzeletbeli Jézus elé ide a faluhatárba. Ezért nincs gyógyulás, ezért nem hegednek a sebek, sem a magyar sebek, sem a szerbek.

Kedves Magyar Barátaim!

Mi az igazságot ne történelmi igazságtételi bizottságoktól, vegyesbizottságoktól, kormányoktól, jó, rossz politikusoktól várjuk, hanem magunktól. Aki először fog elmenni a másikhöz kopogtatni egy szál virággal emlékezve a másik nemzet édesanyáinak fájdalmára, az jó úton jár, az a keresztény Európa útján jár. Aki először indítja el a párbeszédet és elmondja, azért jöttem, mert tudom, hogy neked is fáj és arra kérek osztozz a fájdalmamban, mert nekem is fáj, az a keresztény Európa útján jár. A fájdalom, a gyász, a mély megtörtség összekovácsol családokat, közösségeket, de ha nincs mögötte a hit, a kiengesztelődés, akkor önmagába fordul, öncélú és egy idő után indulatos gyásszá válik. Kössön bennünket össze az édesanyák egyetemes fájdalma és forrásozzon ebből a hitből fakadó megbocsátás.

Tekintsünk hát előre, ahogy ezer éven át, az itt élők találják meg a párbeszéd útját, keresse közösen Vajdaság minden polgára az Európába vezető utat, ami ugyanaz az Evangélium gondolataival van kikövezve, melynek hangjai a mai napon és holnap, magyar, horvát és szerb emberekhez jutnak el. Vegyük végre komolyan: „csak egy szóval mondd és meggyógyul az én lelkem!” Jó gyógyulást, kiengesztelődést és hitet kívánok délvidéki, vajdasági barátaim!